

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 16.778 van 14 juli 2026
in de zaak A. 247.707/VII-43.201**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Anthony Demol
 kantoor houdend te 8790 Waregem
 Zultseweg 21
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 23 maart 2026, strekt tot de cassatie
van arrest nr. 342.264 van 3 maart 2026 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 10 april 2026 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten
op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van
30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

Eerste middel

1. Uit het rechtsplegingsdossier van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor de terechtzitting van
3 maart 2026 om 11u. In het proces-verbaal van die terechtzitting staat vermeld dat de zitting
werd geschorst van 11.20u tot 11.35u omwille van de latere aankomst van de tolk Arabisch,
dat verzoeker heeft verklaard dat hij alle stukken heeft voorgelegd aan zijn advocaat, dat de

debatten werden gesloten en de zaken in beraad werden genomen en dat de zitting werd geheven om 11.38u.

Dat de zitting meer dan een half uur na de aanvang ervan werd beëindigd terwijl verzoekers advocaat nog steeds niet aanwezig was, vormt op zich geen schending van het recht van verdediging of van het recht op een eerlijk proces. Verzoeker zelf was aanwezig ter terechtzitting en heeft via een tolk aangegeven dat hij alle stukken aan zijn advocaat had bezorgd. De inhoud van de telefoongesprekken tussen verzoekers raadsman en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt niet uit de thans overgelegde stukken. De Raad van State treedt als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf en kan de voorgehouden feiten dan ook niet beoordelen. Verder blijkt uit de gegevens waarop de Raad van State vermag acht te slaan niet dat verzoeker expliciet heeft te kennen gegeven niet te willen spreken zonder zijn raadsman, zoals in het verzoekschrift tot cassatie nochtans wordt voorgehouden.

2. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Tweede middel

3. Noch de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ noch het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest, waarmee te dezen uitspraak met hervormingsbevoegdheid is gedaan.

4. Verzoeker verwijst naar de in artikel 48/6, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) vervatte samenwerkingsplicht en stelt dat de asielinstanties hebben nagelaten de door verzoeker aangevoerde elementen te onderzoeken met betrekking tot de zwempartij waarbij verzoekers vriend A. verdronk en de wraak op verzoeker die de broer van het slachtoffer zou hebben gezworen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt hierover eerst in het bestreden arrest:

“Verzoeker heeft immers zijn verzoek om internationale bescherming ingediend op 20 januari 2026. Hij kwam naar België in juni 2022 (voor de tweede keer) volgens zijn verklaringen [...]. Verzoeker kan trouwens niet ontkennen dat hij reeds meermaals in aanraking is gekomen met Justitie en de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij hij toegang kreeg tot een advocaat. Van verzoeker wordt daarom verwacht dat, als hij Marokko heeft verlaten omwille van ernstige problemen, hij zijn nood aan internationale bescherming sneller kenbaar zou maken en laten onderzoeken, dan op het ogenblik dat het duidelijk wordt dat hij op 20 januari 2026 zal worden gerepatrieerd naar Marokko, bij een tweede verwijderingspoging. Verzoeker diende het verzoek enkel in om de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde verwijderingsbeslissing uit te stellen of te verijdelen.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat de overige motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet pertinent zijn. Zijn opmerking dat er sprake is van een semantisch detail, een tijdspanne van achttien jaar die is verstreken, het uit te leggen is dat verzoeker als enige zou worden gevisieerd, hij na de bedreigingen naar [...] is gevlucht om er onder te duiken en er nieuwe bedreigingen werden geuit telkens zijn zus naar Marokko reist, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker nooit eerder het zwemincident van eind 2007 / begin 2008 heeft aangebracht als reden waarom hij niet naar Marokko wou terugkeren.

De Raad merkt op dat verzoeker vier keer werd ondervraagd inzake zijn terugkeer naar Marokko door de Dienst Vreemdelingenzaken [...]. Het is opvallend om vast te stellen dat verzoeker telkens andere verklaringen aflegt en zijn identiteit pas kwam vast te staan naar aanleiding van de identificatie bij de Marokkaanse ambassade op 28 maart 2024 en de afgifte van een doorlaatbewijs op 19 november 2025. Verzoeker maakte weliswaar melding dat hij niet wil terugkeren naar Marokko, zij het evenmin consequent, waarbij hij aangaf in Marokko niets of niemand te hebben om naar terug te keren. Hij heeft echter nooit melding gemaakt van een incident met A. en de bedreigingen van diens broer [...], zodat de Raad de bestreden beslissing slechts kan bijtreden dat verzoeker dit op geen enkele manier aannemelijk maakt.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sluit zich hierna aan bij de volgende motieven van de voor hem aangevochten beslissing van de verwerende partij:

“Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, en wel om volgende redenen.

Vooreerst legde u geen enkel document neer ter staving van uw identiteit en relaas. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS [...], werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Hoewel het Marokkaanse consulaat te Brussel u een *laissez passer* gaf en dus uw identiteit hier niet noodzakelijk ter discussie staat, is het opmerkelijk dat u zelf geen originele identiteitsstukken kunt voorleggen. Deze kunnen nochtans van belang zijn, bijvoorbeeld voor de inschatting van het ogenblik van uw vertrek uit Marokko of voor de plaatsbepaling van woonst en of geboorte in Marokko. Gevraagd naar uw paspoort merkte u echter nogal stereotiep op uw paspoort te zijn kwijtgeraakt. U heeft het verlies van dit stuk echter nooit aangegeven waardoor dit slechts een blote bewering is. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u dit stuk liever niet kenbaar maakt ten aanzien van de Belgische

asielinstellingen, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen [...]. Dat u bovendien bij uitbreiding geen enkel (relevant) document kon neerleggen ter staving van uw verzoek is maar weinig ernstig te noemen. Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept kan verwacht worden dat hij op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zijn verzoek om internationale bescherming en identiteit te staven. De desinteresse die u hebt tentoongespreid, te meer u reeds even in België verblijft (*infra*), ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook ernstig [...]. Het ontbreken van een origineel identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid ernstig daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Ten tweede diende u pas laatsttijdig een verzoek om internationale bescherming in. Zo verklaarde u Marokko te hebben verlaten in 2009 en zou de afgelopen jaren zowel in Italië, Spanje als België hebben verbleven. U stelde nooit eerder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en meende de afgelopen jaren illegaal in Europa te hebben verbleven [...]. Dat u dan ook wachtte tot wanneer uw gevangenisstraf was afgelopen, u werd overgebracht naar het gesloten centrum, en u ook pas ginds een verzoek om internationale bescherming indiende wanneer men u zou trachten te repatriëren, is bijzonder laakbaar. Een dergelijke houding kan maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk zou wenden tot de bevoegde autoriteiten om aldus internationale bescherming voor diezelfde vrees te krijgen. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Bovenstaande laatsttijdigheid wijst er op dat dergelijke internationale bescherming voor u nooit een prioriteit is gebleken. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw vrees compleet ondermijnd door uw vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas. Vooreerst dient immers te worden benadrukt dat u geen enkel stuk neerlegde ter staving van de problemen die u zou hebben gekend (*supra*), waardoor dit in wezen niets meer is dan een blote bewering, die u allerminst hard wist te maken. U verklaarde dat u tijdens een zwempartij getuige was van de verdrinking van een vriend en diens uw broer wraak wenste te nemen op u. Gevraagd wanneer dit incident plaatsvond kon u dit niet beter schetsen dan 'bijna het jaar 2008' en 'december 2007'. U meende dat het in een rivier in de buurt zou zijn gebeurd, doch vreemd genoeg verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat het in een meer was. U zou die dag met vijf anderen aan het zwemmen zijn, doch waarom net u de schuld kreeg leek ook u niet geheel uit de doeken te kunnen doen: 'omdat ik met hem ben gegaan'. Dat de overige zwemmers dan geheel met rust zouden worden gelaten, is echter bevreemdend. Wat er ook van zij, gevraagd om iets te vertellen over uw jarenlange vriend kwam u niet verder dan 'we speelden voetbal, knikkers'. U zou daarop bedreigd worden door zijn broer, maar leek niet te kunnen aangeven hoe vaak dat gebeurde. Wanneer dat was wist u evenmin precies: 'in 2008' en 'dus ik kan niet juist zeggen, december 2007'. U dook nadien onder in [...], al had u eerder nog aangegeven nergens anders in Marokko te hebben gewoond en vreemd genoeg zou uw familie na uw vlucht eigenlijk nooit meer noemenswaardige problemen hebben ondervonden. Hoe u weet dat u heden nog steeds gevisieerd zou worden leek u ook maar van horen zeggen te hebben en wie uw vijand was bleek u niet beter te kunnen samenvatten als 'Dat is iemand die hasj verkoopt en verslaafd is aan alcohol, opgepakt wordt en gevangenisstraf krijgt, dan vrijgelaten, opgepakt, dan drie

maanden. In en uit gevangenis' [...]. Bovenstaande verklaringen overtuigen niet, zijn tekenend voor uw absoluut gebrek aan oprechtheid en ondermijnen uw geloofwaardigheid dan ook compleet.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat verzoeker niet aantoont dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet en hij merkt nog op “dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen”.

Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk de door verzoeker aangevoerde elementen betreffende de verdrinkingsdood van zijn vriend en de bedreigingen tegen hemzelf heeft onderzocht doch dat – en waarom – hij verzoekers verklaringen ongeloofwaardig acht. Verzoeker toont dan ook geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste, noch van artikel 48/6, § 1, van de vreemdelingenwet. Uit het voorgaande blijkt eveneens waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen verder onderzoek naar verzoekers overleden vriend nodig acht. Verzoekers kritiek mist derhalve feitelijke grondslag. In de mate dat verzoeker wel een verder onderzoek nodig acht, vraagt hij in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

5. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op veertien juli tweeduizend zesentwintig, door:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Bryan Geerts

Carlo Adams